



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4125/2020
28.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3075/19 од 27.05.2020. године, у седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3075/19 од 27.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 175/19 од 01.10.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе тужену да јој на име накнаде имовинске штете, изазаване повредом права на суђење у разумном року, у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 747/17, раније И 415/09, исплати неисплаћене зараде за период од 01.09.2001. године до 31.03.2002. године, неисплаћен регрес за 2002. годину, трошкове парничног поступка и трошкове извршења, у новчаним износима са законском затезном каматом, како је изреком наведено, док се део тужбеног захтева којим је тужила тражила законску затезну камату на досуђени износ трошкова извршног поступка за период од 04.03.2009. године до 23.05.2019. године, одбија као неоснован. Обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3075/19 од 27.05.2020. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда, у усвајајућем делу става првог изреке за главни дуг на име разлике зараде у износу од 15.184,20 динара, неисплаћеног регреса у износу од 12.629,00 динара и законску затезну камату на наведене износе, као и у ставу другом изреке, у односу на трошкове парничног поступка. Преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке за трошкове парничног и

извршног поступка, тако што се обавезује тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати на име трошкова парничног поступка износ од 10.612,00 динара, са законском затезном каматом од 24.07.2004. године до исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 3.922,50 динара, са законском затезном каматом од 24.05.2019. године до исплате, док се одбија тужбени захтев тужиље за исплату већег износа од признатог износа на име трошкова парничног поступка, као и за камату на одбијени износ и за исплату већег износа од признатог на име трошкова извршног поступка са каматом на овај износ. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), прописано је да посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у смислу члану 404. став 1. ЗПП. Нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. У овој врсти спора одлука о тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. С тим у вези, без значаја је указивање у ревизији на другачије одлуке судова у овој врсти поступка. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Правила поступка у спору по тужби за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року (члан 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року) одређује висина постављеног тужбеног захтева, што значи да могу бити примењивана како правила у споровима мале вредности, тако и правила општег парничног поступка, тако да ревизија у овим споровима може бити дозвољена ако су испуњени услови из члана 403. став 2. и 3. ЗПП.

Тужбом од 24.05.2019. године, тужиља је тражила накнаду материјалне штете у укупном износу од 67.494,20 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску протиивредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. наведеног закона је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена, па и преиначење првостепене пресуде из тих разлога није од значаја за оцену дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић